

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet [Jel 4,1 - 8,6]

A Jelenések könyve Isten hatalmáról szól. De miért foglalkoztatta ez a kérdés ennyire János apostolt? Őt száműzték, a keresztyénséget minden oldalról támadták, a gyülekezeteket ellehetetlenítették a pogányok, a zsidók, és tulajdonképpen az egész akkori világ. Nehéz Istenre figyelni úgy, ha a körülmények másra mutatnak. Ahogy Péter a vízen járaskor, amikor a villámokat és a tengert figyelte, hirtelen süllyedni kezdett. Pedig előtte még bátran lépett ki a csónakból. Azonban minden kishitűségünk ellenére Krisztus még mindig Úr. János apostol is ezt tudatosítja olvasóiban.

Aktuális:

- Május 20-án, pünköshétfőn kézműves családi napra készülünk gyülekezetünkben. Várunk mindenkit szeretettel!
- Június 9-én beiktatásra kerül sor közösségünkben. Készüljünk lélekben erre az ünnepre is!

Az ige aktualitása

A Szentlélek az, aki mindent megváltoztat. Ahogy a tanítványokkal történt: még nem értették, még nem láttak tisztán, de eljött a Lélek és megvilágosította őket, eszükbe juttatta Jézus igéit és parancsait, vezette őket, tanácsot adott, ötletekkel ruházta fel őket.

Az üdvtörténetnek ez a „végidei korszaka” tehát nem Jézushoz, hanem az ő Lelkéhez köthető. Péter pünkösdői beszédében Jóel nagyhatású próféciját idézi: „A nap elsötétül, a hold vérvörössé válik, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja.” (Jóel 3,4)

Ezt a szakaszt mindenki ismerte: mert az Isten követői feszülten várták azt az időt, amiben ma is élünk, a Lélek idejét. Persze mindez Krisztus érdeme, elvégre a Szentlélek is az ő ajándéka, melynek a kereszthalál nyitott utat igazán. De lássunk tisztán: Isten minden munkájának megvalósítója a Szentháromság harmadik személye, akitől mi igazán függünk, aki nélkül minden próbálkozás kudarc, de akivel a legsúlyosabb élethelyzet is sikertörténetté válik.

A Jelenések könyve fejezeteiben bár látszólag csak fel-felbukkan ez a Lélek, de ha tüzetesebben figyelünk rá, kiderül, hogy igazából minden, amit ebben a könyvben leírtak, az a Szentlélek munkáját magyarázza. Minden jelkép, minden titokzatos helyszín és tárgy azt írja körül, hogy ki is Ő, az Istennek nekünk adatott Lelke.

Május 19. Pünkösdvasárnap

4. fejezet (részlet)

„... elragadtattam lélekben, és íme, egy trón állt a mennyben, és a trónon ült valaki. Aki ott ült, úgy ragyogott, mint a jáspis és a karneol; és a trón körül szivárvány ragyogott, mint a smaragd. A trón körül láttam huszonnégy trónt, és a trónokon huszonnégy vént, amint ott ültek fehér ruhába öltözve, és a fejükön aranykorona. A trónból villámok törtek elő, hangok és mennydörgések; a trón előtt pedig hét lámpás égett lobogó lánggal: az Isten hét lelke. A trón előtt mintha üvegtenger lett volna, kristályhoz hasonló. A trónnál közepén és a trón körül négy élőlény, elől és hátul szemekkel tele. Az első élőlény oroszlánhoz, a második bikához volt hasonló, a harmadik élőlény arca olyan volt, mint egy emberé, a negyedik élőlény pedig repülő sashoz hasonlított. A négy élőlény mindegyikének hat szárnya volt, körös-körül és belül tele voltak szemekkel, és szünet nélkül, éjjel és nappal ezt mondták: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, és aki van, és aki eljövendő! És amikor csak dicsőséget, tisztességet és hálát adnak az élőlények a trónon ülőnek, aki örökkön-örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónon ülő előtt, és imádja az örökkön-örökké élő; koronájukat is leteszik a trón elé, és ezt mondják: Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett.”

Jelképgyűjtemény. Trón, ragyogás, szivárvány, korona. De ebben a kavalkádban van egy szó, mely számunkra a legértékesebb: hét. Az Isten hét lelke.

A hetes szám az isteni teljesség kifejezése, a tökéletesség és hiánytalanság leírója. Azért ez a számunkra a legértékesebb, mert bár nagyra tartjuk Isten dicsőségét, magasztaljuk őt azért, aki. Mert Isten nagysága számunkra azt jelenti, hogy megbízható, hatalmas Urunk van. De sokkal fontosabb ennél a nekünk személyesen – és egyáltalán nem baj, ha ebben az igében részrehajlók vagyunk – az Isten Lelke, mely kimondhatatlan titkokat jelent ki számunkra.

Melyek ezek a titkok? Isten ragyogása, az ő világossága, melyet csak a Lélek szemén át láthat az ember. Isten trónja, az „üvegtenger”, mely a magyar népmesékben is gyakran előfordul, jelenthet egyfelől törékenységet, a világ esendőségét, de jelenthet csodálatos látványt is, a csillogás és a nagyság szimbólumaként. E kettő nem ellentétes, elvégre Isten teremtett világa bár rendkívül törékeny egyensúlyokon áll, de aki mindezt egyben tartja, ő nem törékeny, nem esendő, így az üvegtenger is az ő nagyságát dicséri.

A titokzatos élőlények hitvallása pedig újabb titkot árul el az Úr nagyságáról: „méltó vagy”.

Május 20. Pünkösdhétfő

5. fejezet

„És láttam a trónon ülő jobb kezében egy könyvet, belül és kívül teleírva, hét pecséttel lepecsételve; és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit? De sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba. És keservesen sírtam, mert senki sem bizonyult méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és hogy beletekintsen. Ekkor az egyik vén így szólt hozzám: Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.

És láttam, hogy a trón, a négy élőlény és a vének között ott áll a Bárány. Olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre. A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónon ülő jobb kezéből; és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt – mindegyiknél hárfa volt és arany pohár, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek –, és új éneket énekeltek ekképpen: Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és a mi Istenünk papjaivá és országa népévé tetted őket, és uralkodni fognak a földön.

És látomásomban sok angyal hangját hallottam a trón, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt; és így szóltak hatalmas hangon: Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás! És hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A trónon ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! A négy élőlény így szólt: Ámen! És a vének leborultak, és imádták őt.”

A fejezetet olvasva az embernek akarva-akaratlanul Pilinszky János „Introitusz” című verse jut eszébe:

Ki nyitja meg a betett könyvet?
Ki szegi meg a töretlen időt?
Lapozza fel hajnaltól-hajnalig
emelve és ledöntve lapjait?

Az ismeretlen tűzvészébe nyúlni
ki merészel közülünk? S ki merészel
a csukott könyv leveles sűrűjében,
ki mer kutatni? S hogy mer puszta kézzel?

És ki nem fél közülünk? Ki ne félne,
midőn szemét az Isten is lehúnyja,
és leborúlnak minden angyalok,
és elsötétül minden kreatúra?

A bárány az, ki nem fél közülünk,
egyedül ő, a bárány, kit megöltek.
Végigkocog az üvegtengeren
és trónra száll. És megnyitja a könyvet.

Mit jelképez a könyv, melyet a bárány nyit meg? Beletekinteni sem méltó rá senki még az angyalok közül sem, nem hogy írni bele, felolvasni. A könyvnek több pecsétje is van, mely azt jelenti, hogy lezárt, hitelesített iratról van szó, melyet Isten hatalma szigorúan őriz. A keserves sírás pedig arra utal, hogy a könyv tartalma az ember számára döntő jelentőségű, életről és halálról határoz. A világ számára pusztulást és ítéletet, az Isten gyermekei számára igazságot és új életet.

A pecsétek és az, hogy senki sem méltó rá, hogy kinyissa, fejezi ki, hogy a könyv tartalmát Isten elzárta az avatatlan kezekről, mert ami abban megíratott, ahhoz csak Istennek van joga és felhatalmazása hozzányúlni. Mivel Krisztus Isten, így az ő halála és feltámadása, lényének egésze alkalmassá teszi őt arra, hogy a könyv pecsétjeit feltörje, az üdvtörténet tovább indítsa.

Talán érthetetlen a számunkra, XXI. századi ember számára mindaz, ami itt leíratott. A materializmus hagyatékában, a „világ csak az, aminek látszik” filozófiájának árnyékában az a tény, hogy Isten határozza meg az ő terve alapján a világ sorsát, mindez tőlünk teljesen idegen. Szeretjük abba az elképzelésbe ringatni magunkat, hogy mi formáljuk a saját sorsunkat, mi vagyunk saját szerencsénk kovácsa. Még mi, Istenben bízók is hajlamosak vagyunk elkérni Istentől a gyepelőt, ahogy a „Mindenható” című filmben Jim Carrey, hogy mi mondjuk meg a dolgok alakulását. Csakhogy ez zűrzavarhoz és bukáshoz vezet, ahogy már az első ember esetében is így történt. Ha az ember kezébe veszi a sorsát, abban nincs sok köszönet.

A globalizáció olyan hatalmat adott az emberiség kezébe, amitől úgy tűnhet még a számunkra is, hogy az emberiség sorsa az emberek kezében van, különösképpen a nagyon gazdag, nagyhatalmú világvezetők kezében. Ám ez korántsem igaz.

Az ember csak akkor szembesül kiszolgáltatottságával, amikor megtapasztalja azt, például egy természeti katasztrófa, vagy egy váratlan tragédia során. Még az öregedés sem érteti meg az emberrel, hogy a sorsunk nem a saját kezünkben van még rövid távon sem. Pedig a Biblia szerint az ember csak akkor lát tisztán, ha belátja, hogy a sorsa, jövője Isten kezében van. A Szentlélek Isten eljövetele, a Pünkösdi eseményei pontosan erre a tisztánlátásra vezetnek el. A báránynak ugyanis „hét szarva volt és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.”, amint beteljesedett Jóel próféciája is. A Lélekből bárki részesülhet, fiatal és idős, szolga és szabad, fiú vagy leány. Nem fogy el, nem gyengül meg, nem lehet elhasználni. Állandó és örök.

Mi ennek a tisztánlátásnak a célja, a lényege? Szintén Jóel próféciája mutat rá erre: „megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét...” Őt idézi Pál is a Római levélben: „Nincs különbség zsidók és görögök között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják őt, mert „aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni”. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? ...” (Rm 10,12-14) Mert tiszta szívből leborulni csak az tud, aki a Szentlélek világosságában megérti, hogy mit is jelent az, amit a Bárány tett értünk.

Május 21.

6,1-8

„És láttam, amikor a Bárány feltörte a hét pecsét közül az elsőt, és hallottam, hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgéshez hasonló hangon szól: Jöjj! És láttam: íme, egy fehér ló, a rajta ülőnek íja volt, és korona adatott neki, és győzelmesen vonult ki, hogy újra győzzön. Amikor feltörte a második pecsétet, hallottam, hogy a második élőlény szól: Jöjj! És kijött egy másik ló, egy tűzvörös, és a rajta ülőnek megadatott, hogy elvegye a békességet a földről, sőt hogy öldössék egymást az emberek; és nagy kard adatott neki. Amikor feltörte a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény szól: Jöjj! És láttam: íme, egy fekete ló, és a rajta ülőnek mérleg volt a kezében. És hallottam, mintha egy hang szólt volna a négy élőlény között: Egy mérce búza egy dénár, és három mérce árpa egy dénár, de az olajat és a bort ne bántsd! Amikor feltörte a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény hangját, amint így szól: Jöjj! És láttam: íme, egy fakó ló, a rajta ülőnek neve Halál, és a Pokol követte őt; és hatalom adatott nekik a föld negyedrészen, hogy öljenek karddal, éhínséggel, döghalállal és a föld vadállatai által.”

A könyv pecséteinek leírása olvasható a következő fejezetekben. János a művét úgy tematizálta, hogy különböző jelképek jelentenek világkorszakokat, eseménysorokat, jelenségeket. Nem kell ebben időrendiséget keresni. A lényeg: Isten terve a bűn miatt fájdalommal valósul meg.

A történelem során számos szekta és szélsőséges keresztyén csoport sajátította ki az ebben leírt jelképeket, a Bibliától és Isten igazságától idegen tanítások igazolására. Ahelyett azonban, hogy megpróbálnánk megfeleltetni János látomásait a történelem eseményeivel, inkább próbáljuk megérteni azokat a jelképeket, melyeket használ, hogy az események okait és céljait megérthessük. Súlyos kifejezések ezek, melyeket ha az ember olvas, könnyen egy haragvó, bosszúálló Isten képe rajzolódhat ki a szemünk előtt. Öldöklés, csapások, melyek mögött János leírása szerint Isten hatalma áll.

Ahhoz, hogy megérthessük János szavait, a különböző jelenségeket kiváltó pecsétbontásra figyeljünk. Mindezek az események Isten igazságának hitelét erősítik. Ahhoz, hogy Isten igazsága hiteles maradjon, a fenyegetéseknek is be kell igazolódniuk. Milyen Isten volna az, aki előbb áldás és átok útját tárja az ember elé, de ha valaki az átok útját választja, azt is megáldaná? Az átok ígéreteinek is be kell teljesedniük a világon, ahogy korábban az ígéretetek közül is minden igaznak bizonyult Isten Izráele számára.

János legjelentősebb és legsúlyosabb tapasztalata, hogy mindezeket az eseményeket Jézus Krisztus halála és feltámadása indította el. Igen, ahogy Jézus maga is megmondta tanítványainak, hogy a világnak az ő eljövetele nem békét hoz, hanem kardot és pusztulást. De mindezt nem Krisztus okozza. Ő üdvösségül jött, csak hogy a világ nagy része nem kért belőle.

„Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.” (Jn 3,19) Így bár Krisztus az emberiség üdvéért áldozta fel magát, de azok számára, akik mégsem fogadják el ezt az üdvösséget, Krisztus munkája átokká lett. „Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre.” (Jn 15,22)

Krisztus tehát a pecsétek feltörésével útnak indította az elképzelhetetlent, holott a célja nem ez volt; de az ő megjelenésének mégis egyenes következményei lettek ezek az események. A pecsétek sora, sorrendisége arra utal, hogy a helyzet egyre súlyosbodik, ahogy a pecsétek következnek, majd a haronák következnek és így tovább. Azonban nem szabad mindezt ráolvasni a történelem folyamataira, mindezek ugyanis jelképes értelműek, melyek azt jelentik ki, hogy a megváltás dacára a bűn következményei óriási lavinává növekszenek, míg végül mindent elborítanak. De amikor az ötödik pecsétet érünk, a pusztulás előtt megmutatkozik Isten dicsősége is azokban, akik a bűn uralmára nemet mondtak és Krisztusért még a halált is vállalták.

Május 22.

6,9-17

„És amikor feltörte az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket az Isten igéjéért öltek meg, és azért a bizonyágtételért, amelyet megtartottak. És hatalmas hangon kiáltották: Urunk, aki szent és igaz vagy, meddig nem ítélsz, és meddig nem állsz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak? Akkor fehér ruha adatott mindegyiküknek, és megmondatott nekik, hogy nyugodjanak még egy kis ideig, amíg teljes nem lesz azoknak a szolgátsaikatnak és testvéreiknek a száma, akiket ugyanúgy megölnek, mint őket.

És láttam, amikor feltörte a hatodik pecsétet: nagy földrengés támadt, és a nap elsötétült, mint egy fekete gyászlepel, a hold pedig egészen olyan lett, mint a vér, és az ég csillagai lehullottak a földre, ahogyan a fügefa hullatja éretlen gyümölcsét, amikor nagy szél rázza; az ég is eltűnt, mint egy felgöngyölődő papírtekercs, minden hegy és sziget elmozdult a helyéről.

A föld királyai, a fejedelmek és a vezérek, a gazdagok és a hatalmasok, a szolgák és a szabadok mind elrejtőztek a barlangokban és a hegyek sziklái között, és így szóltak a hegyekhez és a sziklákhöz: Essetek ránk, és rejtsetek el minket a királyi trónon ülő arca elől, és a Bárány haragja elől, mert eljött az ő haragjuk nagy napja, és akkor ki állhat meg?"

Az ötödik pecsét eltér a többitől. Nincs külső jele az eseményeknek, nincsenek lovasok, dögvész és hasonlók. Csak annyi történik, hogy János szeme előtt megjelennek az oltár alatt a mártírok lelkei. Meglehetősen szokatlan jelenség ez még az apokaliptikában is, hogy a lelket a testen kívül létezőként mutatja be. Itt azonban nem szabad dogmatikai szempontból közelíteni ezekhez a jelenésekhez. A mártírok türelmetlensége nem jelent mást, mint János őszinte vallomását és szívéből fakadó kérdését Isten felé: meddig még, Uram? Meddig engedsz teret a bűnnek? Meddig vagy türelmes az emberiséggel? Mikor vetsz már véget mindennek? Ahogy ismert énekünk szól: „A világ fejedelme feltámad ellene, vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve, s míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala, csak virasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?" (MRÉ 590)

János az ószövetségi apokaliptikából merít, különösképpen a prófétai irodalomból, Jóel, Ézsaiás, Ezékiel könyveiből, valamint Dániel könyvéből. A hatodik pecsét is az ószövetségi Úr napja képzetkört idézi, melyben a világegyetem rendje felborul, Isten megítéli a földet. Különös áthallása van a szakasznak az Ézs 2,17kk-ben:

„Porba hajtja az ember büszkeségét, és megalázza a halandók nagyságát. Csak az Úr magasztaltatik föl azon a napon. A bálványok pedig semmivé lesznek egészen. Bebújnak majd a sziklabarlangokba és a föld repedéseibe az Úr félelmetes fensége és méltósága elől, amikor fölkel, hogy megrémítse a földet. Azon a napon odadobja az ember a vakondoknak és a denevéreknek ezüst- és aranybálványait, amelyeket azért csinált, hogy leboruljon előttük. Bebújnak a sziklák szakadékaiba és a kőszalag hasadékaiba az Úr félelmetes fensége és méltósága elől, amikor fölkel, hogy megrémítse a földet.”

Május 23.

7,1-8 (részlet)

„Ezután láttam, hogy négy angyal állt a föld négy sarkán, és féken tartották a föld négy szelét, hogy ne fújjon szél a földre, se a tengerre, se a fákra. Láttam, hogy egy másik angyal is feljön napkelet felől, akinél az élő Isten pecsétje volt, és hatalmas hangon odakiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, és így szólt: Ne ártsatok a földnek, se a tengernek, se a fának addig, amíg homlokukon pecséttel meg nem jelöljük a mi Istenünk szolgálóit. És hallottam a pecséttel megjelöltek számát: száznegyvennégyezren voltak pecséttel megjelölve Izráel fiainak minden törzséből...”

Ebben a fejezetben a pecsét szerepe más, mint az előzőekben. Itt azok megjelölésére szolgál, akik Istenhez tartoznak, ahogy az Exodus idején a vérrel megkent ajtófélfák mutatták, kik félik Istent, kik tartoznak igazán Izráelhez a nép közül.

A 144000 szám jelentése a szakasz tanúsága szerint 12x12000. A 12-es szám az egységet, az ideális közösséget fejezi ki. Nem véletlenül volt Izráelnek 12 törzse, vagy Jézusnak 12 tanítványa. Ezeknek a számoknak jelképes jelentése nem használható arra, hogy az a zsidók közül üdvözülők létszámát pontosan meghatározza. Ennek a pontos száma ugyanis, valamint az üdvözültek száma kizárólag Istennél van elrejtve, aki kiválasztó akarata szerint rendelkezik az övéiről, Krisztusban megújult Izráeléről, akik a zsidó népből lettek Krisztus követőivé. Az ő hatásköre.

Május 24. 7,9-17 (részlet)

„Ezek után láttam: íme, nagy sokaság volt ott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből, amelyet megszámolni senki sem tudott; a trón előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónon ül, és a Bárányé! Az angyalok mind ott álltak a trón, a vének és a négy élőlény körül, arca borultak a trón előtt, és imádták Istent ekképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen!

Ekkor megszólalt az egyik vén, és megkérdezte tőlem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek? Ezt mondtam neki: Uram, te tudod. Ő így válaszolt: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónja előtt, és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában, és a trónon ülő velük lakik. Nem éheznek és nem szomjaznak többé, sem a nap heve, sem más hőség nem bántja őket, mert a Bárány, aki középen a trónnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és Isten letöröl szemükről minden könnyet.”

A 144000 a további versekben kibővül, immár a pogányságból megtért keresztyénekkel. János különös módon elválasztja a két csoportot egymástól. Jelentős hitvallás az, amit tesz: a zsidó népből már teljes a megtérők száma, de a pogányságból a tömeg megszámálhatatlan, ezzel együtt nem mondható teljesnek sem. János ezzel a látomással a gyülekezeteknek is üzen: a nagy nyomorúság Isten előtt lehet erény is, mert a nyomorúság állhatatossá tesz, megtisztít minden emberi vágytól és Istenhez vonz közelebb.

„Ezért vannak az Isten trónja előtt...”, mert róluk az Úr külön gondoskodik, és szolgálatuk is jelentőségteljes és állandó lesz. A legnagyobb ígélet mégis az, hogy „Isten letöröl a szemükről minden könnyet.”

Május 25. 8,1-6

„Amikor feltörte a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy fél óráig. És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak, és adatott azoknak hét trombita. Egy másik angyal is odajött, és megállt az oltárnál, kezében aranyfüstölő, és adatott neki sok füstölőszer, hogy a szentek imádságaihoz tegye az aranyoltárra, amely a trón előtt van. És felszállt a füstölőszer füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből Isten elé. Ekkor vette az angyal a füstölőt, megtöltötte az oltár tüzéből, és ledobta a földre: mennydörgés és zúgás, villámlás és földrengés támadt. A hét angyal pedig, akinél a hét trombita volt, felkészült, hogy trombitáljon.”

A hetedik pecsét a legsúlyosabb üzenet: csend lett. Nincs tehát vége, a trombiták érkeznek. Az ember azt gondolná, hogy a pecsétekkel, melyeket Jézus eljövetele szabadított a világra, betelt Isten szenvedésre elrendelt ideje, de most mégis új nyitány következik. Ez a csend, a feszült várakozás másfelől Isten szeretetét szemlélteti: az Úr hallja a szentek imádságait, figyel az övéire, akik mindezeket a csapásokat saját bőrükön tapasztalják meg.

Kádár Tamás György

lp.